

De favoriete plek van Magda Sparks (2025)

De favoriete plek van Magda Sparks bevond zich in Marylebone, in het centrum van Londen. Bell Street 114 was een doorsnee georgiaans herenhuis van vier verdiepingen dat er net zo uitzag als veel andere gebouwen in de straat.

De begane grond en de twee verdiepingen erboven herbergden een tweedehands boekwinkel en antiquariaat, Bell Street Books. De muren waren bedekt met boekenplanken die van vloer tot plafond reikten en de oude houten vloer was volgestouwd met boekenkasten. In elke hoek waren boeken gepropt, hardbacks en fotoalbums, paperbacks met vergeelde pagina's en gebarsten ruggen, en zelfs oude strips, waarvan de tijd de kleuren vervaagd had. De winkel was meer boek dan baksteen, wat Magda des te meer beviel. Ze had al talloze gelukkige uren in haar eentje doorgebracht in Bell Street Books. Ze ontdekte er lang vergeten romans, soms met handgeschreven notities in de marge of op de titelpagina, de vervaagde inkt- en potloodmarkeringen van mensen die al lang verdwenen waren. Maar hoeveel ze ook van de winkel hield, Bell Street Books was niet waarom het huis Magda's favoriete plek op aarde was.

Frank Simpson, de eigenaar van de winkel, had de bovenste verdieping omgebouwd tot een appartement. Daar woonde hij, al zolang Magda hem kende, in zijn eentje. Frank kwam het dichtst bij de vader die Magda nooit had gehad. Ze was, zoals haar moeder haar ooit had verteld, het prachtige resultaat van

een teleurstellend, doorsnee dronken avontuurtje. Haar moeder, Imelda, had haar helemaal alleen (en naar Magda's mening met succes) opgevoed. Imelda hield van boeken en toen Magda klein was, waren ze vaak in de winkel geweest. Misschien was daarom ook Magda al op zeer jonge leeftijd in de ban van verhalen. Het gebeurde vaak dat Imelda Magda in het weekend naar een café in de buurt meenam voor gebak en milkshakes, of naar een van de drukke salons in Covent Garden voor een ijsje en om naar de toeristen te kijken, en dat ze daarna langs Bell Street liepen om wat nieuwe boeken te halen. Daar kwamen ze altijd Frank tegen, die boeken aan het sorteren was of zat te lezen achter de oude schrijftafel die hij als toonbank gebruikte. Zodra hij Magda en haar moeder zag, lichtte zijn gezicht op. Dan liet hij Magda op zijn knie stuiteren en noemde haar Fonkel vanwege haar felrode haar. Of hij keek vertederd naar haar terwijl ze rondscharrelde tussen de prentenboeken en strips in de winkel.

‘Een boekwinkel hoort niet stil en somber te zijn!’ riep hij telkens wanneer een klant zich ergerde aan Magda's uitbundige energie. ‘Dit is geen bibliotheek! Hier wonen verhalen vol avontuur en als kinderen lol willen maken, dan moet dat kunnen!’

Soms gingen Magda en haar moeder bij Frank op bezoek in zijn appartement. Dan gaf hij haar cake of chocola uit een kast die hij – met een stiekeme knipoog speciaal voor Magda, of met een vonk ondeugendheid in zijn ogen – Magda's Magische Voorraadkast noemde. Later, toen Magda rechten studeerde aan de universiteit en in een studentenhuus woonde, kwam ze er vrijwel wekelijks. Op de achtergrond speelde de radio, terwijl zij en Frank samen aten, wat kletsten of een bordspel speelden. Frank woonde alleen, maar zijn appartement leek nooit een eenzame plek te zijn. Het was er warm en knus, verlicht door tafellampen die honingkleurig licht in de hoeken wierpen, en er stonden zachte stoelen die je omarmden als een oude vriend. De dakkapellen boden uitzicht op de daken van Marylebone, en Magda herinnerde zich hoe ze als jong meisje op de vensterbank zat en naar de wereld beneden keek, naar de aardbeikleurige daken van de dubbeldekkers beneden. Ze had veel gelukkige herinneringen aan Franks appartement, als kind en als

volwassene, maar zelfs dit was niet waarom Bell Street 114 haar favoriete plek op aarde was

Er lag onder Bell Street Books, goed verborgen voor het oog, een geheime kelder. Ooit, in de victoriaanse tijd, woonden er bedienden. Butlers en dienstmeiden voor de rijke Londenaren van de verdiepingen erboven. Aan het begin van de twintigste eeuw was de begane grond van het gebouw een kleermakerij geworden en had iemand de kelder omgebouwd tot een opslagruimte voor stoffen, wol en snijrestjes. En toen de kleermakerij halverwege de eeuw in een boekwinkel veranderde, kreeg de kelder een heel nieuwe functie. Het was de kelder van Bell Street 114 die Magda's favoriete plek op aarde was.

Want daar werd een ongelooflijk geheim bewaard. Het was een plek vol mysterie en magie.

Het was de plek waar het Genootschap van Onkenbare Objecten samenkwam.

Een buitengewone bijeenkomst

Het Genootschap van Onkenbare Objecten hield, al zolang Magda lid was, nooit meer dan twee bijeenkomsten per jaar. Eén eind april en één eind oktober. Als langstzittend lid en voorzitter kon Frank Simpson weliswaar altijd een buitengewone bijeenkomst beleggen, maar dat had hij nooit gedaan – althans, niet tot op een zonnige ochtend in de vroege herfst, tien jaar nadat Magda lid was geworden.

‘Ik moet een vergadering bijeenroepen,’ zei Frank. Magda was net aan haar ontbijt begonnen toen hij belde. ‘Vanavond.’

‘Vandaag?’ vroeg ze, met een kop thee in de ene hand, haar telefoon in de andere, terwijl een stoot adrenaline als een sportwagen door haar lichaam raasde. ‘Een vergadering?’

‘Ja,’ bevestigde Frank. ‘Kun je erbij zijn? Heb je het druk?’

Magda was schrijfster en had net de laatste hand gelegd aan haar zevende boek. Haar plan voor vandaag: zo lang mogelijk in pyjama blijven en met een mok hete thee in de stilte van haar woonkamer zitten lezen. Nee, druk had ze het niet. ‘Natuurlijk kan ik komen,’ zei ze. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik zal het je vertellen als je hier bent. Het kan nog wel een paar uur wachten.’

Aan dat antwoord had ze niets, maar dat was te verwachten.

Magda woonde op Norfolk Road in St John’s Wood, een wijk iets ten noordwesten van het centrum van Londen. Ze had een vrijstaand georgiaans huis dat ergens rond 1830 in neogotische stijl was gebouwd. Met haar inkomen als schrijver had ze zich het huis

nooit kunnen veroorloven, maar na haar moeders dood had ze het geërfd, samen met een aanzienlijk fortuin. Magda van hield van het huis – de ruimte, de grote ramen die het licht binnenlieten, de tuin met de hoge bomen en het simpele feit dat elke kamer haar aan gelukkige momenten uit haar jeugd herinnerde – maar het beste was misschien nog wel dat het van Norfolk Road slechts een kort ritje met de metro naar Bell Street Books was. Ze ging vaak bij Frank langs, om er te eten of bij te kletsen, of gewoon om in de winkel rond te snuffelen. Die dag besloot Magda erheen te wandelen, in de hoop iets van de nerveuze energie kwijt te raken die sinds Franks telefoontje door haar heen gonsde.

Ze vertrok ruim op tijd. Het was een fijne avond. De stad was gehuld in het warme licht van de aankomende herfst. Lange schaduwen strekten zich over de trottoirs als gemorste inkt, en de bomen waarvan de bovenste bladeren goud begonnen te kleuren, leken wel in karamel gedoopte appels. Toen ze de boekwinkel naderde, kon ze Frank als een uil over zijn oude schrijftafel gebogen zien zitten, zijn neus diep begraven in een gehavend boek. Hij was een tengere man, onhandig in de stoel gevouwen, met zijn benen in ongewone hoeken gebogen. Achter hem, op de plank waar hij eerste edities en andere waardevolle boeken bewaarde, stonden ook Magda's zes gepubliceerde romans. Van elk had hij er één met de voorkant naar de winkel neergezet. Magda's hart smolt telkens als ze de plank zag. Het was een tastbaar bewijs van hoe trots Frank op haar was. Toen ze dichterbij kwam, keek hij op en wenkte hij haar naar binnen. Binnen was het benauwd, de zon had de hele dag de winkel opgewarmd, en er hing de troostende geur van oude boeken.

'Fonkel!' riep Frank, terwijl hij overeind kwam. Hij leek, zoals altijd, op een schoolmeester: een bordeauxrode trui met v-hals over een overhemd en een stropdas, een bruine ribfluwelen broek en even bruine nette schoenen. Zijn korte, grijze haar zat netjes in een scheiding en achter zijn brillenglazen straalden zijn ogen van blijdschap. Hij wurmde zich tussen het bureau en de boeken door, die wankel tegen de muur stonden opgestapeld. Frank was lang en Magda niet, dus als ze elkaar omhelsden, eindigde Magda

vaak met haar wang tegen zijn trui. Haar neus vulde zich met de geur van wasmiddel. Met de geur kwam ook de herinnering aan de vele keren dat ze zo hadden gestaan. Maar deze keer voelde ze door zijn trui heen ook hoe dun Frank was geworden.

Hij is een en al harde randen. Geen spoortje vet. Het is alsof je een strijkplank knuffelt. Is hij altijd zo mager geweest?

‘Je bent er!’ zei Frank, terwijl hij zich losmaakte uit de knuffel.

‘Alsof ik niet zou komen,’ mompelde ze. ‘Je roept ons samen voor een buitengewone bijeenkomst, natuurlijk ben ik er dan bij. Waar gaat het eigenlijk over?’

Frank wuifde de vraag weg en wurmde zich weer achter het bureau. ‘Je zult even geduld moeten hebben,’ zei hij en hij ontweek haar onderzoekende blik. ‘Ga maar alvast naar beneden. Ik kom zo meteen.’ Hij ging zitten, pakte zijn boek en sloeg zijn benen weer over elkaar. Hij zag er totaal niet uit als iemand die op het punt stond ergens heen te gaan. ‘Ik moet de winkel nog sluiten.’

‘Je ziet er niet uit alsof je aan het afsluiten bent,’ merkte Magda op. Ze probeerde niet geërgerd te klinken. ‘Je bent weer gaan zitten.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Eerst mijn hoofdstuk uitlezen.’

Magda’s geduld was op. Moe van het wachten op antwoorden duwde ze de deur in de hoek van de ruimte open en betrad de smalle ruimte erachter. Onderaan een oude, versleten trap kwam ze bij een houten deur. De deur zag er oud en krakemikkig uit, maar Magda wist dat hij met staal versterkt was. Aan de muur ernaast hing een onverwacht modern beveiligingspaneel. Je had een zescijferige code nodig om de deur open te maken. Eenmaal onderaan de trap tikte Magda de code in en wachtte ze tot de magnetische sloten werden ontgrendeld. Ze voelde de spanning door haar borst trillen, precies zoals tien jaar geleden, toen ze voor het eerst naar binnen was gegaan.

Toen Magda de kelder in stapte, zag ze dat Will Pinn er al was. Hij zat aan de grote ronde tafel in het midden van de ruimte en staarde naar zijn samengevouwen handen. Hij hoorde haar binnenkomen en keek op. ‘Magda,’ zei hij met een glimlach.

‘Hallo, Will,’ antwoordde ze.

Hij stond op en ze omhelsden elkaar kort. Will was geen makkelijke knuffelaar, maar voor Magda leek hij een uitzondering te maken.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg Magda. Ze nam aan dat hij, net als zij, geen idee had waarom Frank de bijeenkomst had belegd.

Will knikte. ‘Goed, dank je, en met jou?’

‘O, je weet wel,’ zei ze met een glimlach. ‘Fris en vrolijk, zoals altijd.’

Will was horlogemaker. Hij opereerde vanuit een kleine winkel in een rustig straatje tussen Marylebone en Mayfair. Magda had altijd gedacht dat het perfect bij zijn karakter paste. Hij was introvert en leek liever alleen in een kamer aan iets ingewikkelds te pielen dan met onvoorspelbare mensen om te moeten gaan. Will was een tengerere man, met blauwe ogen achter een dun metalen brilletje en warrig blond haar. Zijn bleke huid verraadde dat hij het grootste deel van zijn tijd onder kunstlicht doorbracht. Magda wist uit ervaring dat Will van de betere dingen des levens hield. Hij leefde op dure gemalen koffie en de fijnste delicatessen die Londen te bieden had. En ondanks zijn teruggetrokken karakter droeg hij altijd maatpakken van goede kwaliteit, zijn harnas tegen de chaos van de buitenwereld. Will was al langer lid van het Genootschap dan Magda. Hij was toegetreden na de dood van zijn vader, enkele jaren voordat Magda’s moeder Imelda was gestorven.

‘Hoe is het schrijversleven?’ vroeg Will, terwijl Magda naar de andere kant van de tafel liep.

‘Prima, prima.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik ben net klaar met het redigeren van mijn volgende boek. Eind volgend jaar zou het uit moeten komen.’

Will knikte langzaam alsof dit interessante informatie was, maar Magda betwijfelde of hij ooit een van haar boeken gelezen had. Ze schreef thrillers en avonturenverhalen onder het pseudoniem Miranda Hepworth, en Will had eens gezegd dat hij liever non-fictie las, vooral boeken over techniek en wetenschap. Hij had haar – geheel onbedoeld – geërgerd door op te biechten: ‘Ik hou niet van verzonnen verhalen.’

‘Weet je waar de vergadering over gaat?’ vroeg Will.

Magda schudde haar hoofd. 'Frank heeft niets verklapt.' Ze trok haar jas uit en hing hem over de leuning van haar stoel. 'Ook niet aan jou, zo te horen. Maar het moet wel iets met Henrietta te maken hebben, toch?'

Will fronste. 'Henry,' mompelde hij. Magda kreeg de indruk dat Will al een hele tijd niet meer aan Henry had gedacht.

Henrietta Wiseman – of Henry – was het vierde lid van het Genootschap, maar al meer dan drie jaar niet meer bij een bijeenkomst geweest. Niemand had sindsdien iets van haar gehoord of wist waar ze was. Ondanks haar lange afwezigheid had Frank geweigerd haar te vervangen.

'Hij heeft geen bijeenkomst belegd toen Henry verdween,' merkte Will op. 'Waarom zou hij er nu dan een bijeenroepen? We hebben nog nooit een buitengewone vergadering gehad, Magda. Nóóit. Zelfs niet vóór Henry.'

Magda hoorde bezorgdheid in Wills stem en die dreigde haar ook te besmetten. 'Het moet om Henry gaan,' zei ze om zichzelf te overtuigen.

Ze keek naar de lege stoel aan de overkant van de tafel waar Henrietta altijd had gezeten en besepte hoezeer ze de aanwezigheid van de andere vrouw miste. Henrietta was misschien twintig jaar ouder dan Magda, maar ze had altijd de vitaliteit van een veel jonger iemand gehad. Ze had een natuurlijke charme, was brutaal en bij vlagen ronduit opstandig, maar haar sprankelende ogen en speelse lach zorgden ervoor dat niemand haar ooit iets kwalijk nam. Zonder Henrietta waren de bijeenkomsten van het Genootschap lang niet meer zo leuk.

'Ik kan niet bedenken wat het anders zou kunnen zijn,' ging Magda verder. 'Misschien heeft Frank iets van haar gehoord?'

Will knikte, maar hij leek afgeleid. De vingers van zijn ene hand tikten rusteloos op de knokkels van zijn andere. Magda zuchtte. Ze was teleurgesteld dat Will niet meer wist over waarom ze bij elkaar waren geroepen. Ze keek de kelder rond om te controleren of alles op zijn plek stond. Het was een grote, rechthoekige ruimte met felle, zoemende lampen aan het plafond. Net als in de winkel boven waren de meeste muren bedekt met planken, maar hier

stond meer dan alleen boeken. De planken stonden vol met dozen en blikken, stapels papieren en andere snuisterijen, een verzameling van vergeten, kapotte of zoekgeraakte alledaagse voorwerpen.

Tegen een stukje muur naast de planken stond een kleine tafel met een waterkoker, een koffiezetapparaat en koekjes. Onder de tafel zoemde een minikoelkast tevreden in zichzelf. Aan de muur boven de tafel hing een galerij met foto's van voormalige en huidige leden van het Genootschap, waaronder een grote foto van Magda met haar moeder, die slechts een jaar voor Imelda's dood was genomen. In de tegenoverliggende hoek hadden ze een zithoek ingericht. Een paar oude fauteuils op een tapijt, een lage salontafel ertussen en een van Imelda's landschapsschilderijen aan de muur. Al met al was de kelder comfortabel, een karakterloze vierkante doos, verzacht door allerhande spulletjes, meubels en herinneringen. Maar net als de verstevigde deur verborg de kelder meer geheimen dan je op het eerste gezicht zag. Als je op een verborgen knop drukte, zwaaide een van de boekenkasten open en verscheen er een nis. Magda had de nis maar een paar keer gezien, en nooit langer dan de eerste keer, tien jaar geleden, toen ze lid was geworden van het Genootschap van Onkenbare Objecten.

Maar als dit een buitengewone bijeenkomst was... misschien...

Wat als het niet om Henry gaat? Wat als het iets anders is? Iets spannends?

Mogelijkheden schoten als vuurwerk door haar hoofd. Ze schudde haar hoofd om de kinderachtige dagdromen te verjagen. Om zichzelf af te leiden besloot ze om wat te drinken te halen van de tafel aan de zijkant van de ruimte.

'Alsjeblieft,' zei ze een paar minuten later tegen Will, terwijl ze een mok koffie waar hij niet om had gevraagd voor hem neerzette. Hij tuurde er vertwijfeld naar, terwijl Magda twee koekjes naast de mok neerlegde. 'Drink op.'

Will nipte gehoorzaam van zijn koffie en Magda keek toe hoe hij een glimlach tevoorschijn probeerde te toveren. 'Heerlijk,' zei hij met een uitdrukking die precies het tegenovergestelde suggereerde. Ze knikte, pakte haar eigen mok en liep terug naar haar stoel.

De deur naar de trap zwaaide open en Frank stapte naar bin-

nen. Magda's hartslag versnelde meteen: de vergadering zou zo beginnen. Ze wist niet of ze opgewonden of bezorgd moest zijn en de onzekerheid deed haar denken aan hoe vreselijk zenuwachtig ze zich vroeger voor examens voelde: *Heb ik wel genoeg geleerd? Misschien zak ik wel! Ben ik er echt klaar voor?*

'Goed,' begon Frank. Hij sloot de deur met een geruststellende, stevige dreun en liep naar zijn stoel. 'De winkel zit op slot, ik heb mijn hoofdstuk uit en we zijn er allemaal.' Hij keek hen beiden om de beurt aan en duwde zijn bril wat hoger op zijn grote neus. 'We kunnen beginnen.'

Frank was nu een oude man en elke keer dat Magda hem zag, leek hij weer een stukje ouder. Hij had altijd al van lange, meanderende verhalen gehouden, maar tegenwoordig leek Frank steeds vaker de draad kwijt te raken tijdens het vertellen. Magda had meer dan eens gemerkt hoe hij in een doodlopende anekdote strandde en zich niet meer kon herinneren hoe hij daar terecht was gekomen. Tijdens de laatste paar bijeenkomsten van het Genootschap waren er momenten geweest waarop Franks aandacht leek te verslappen, alsof hij in slaap viel of alsof zijn gedachten even heel ergens anders waren. Magda had er niets van gezegd en was altijd opgelucht als Frank zijn aandacht hervond en weer de oude leek: warm, innemend, vol kennis over geschiedenis en geheimen, kortom, de voorzitter van het Genootschap. Het idee dat Frank het Genootschap niet meer zou kunnen leiden, of er helemaal niet meer zou zijn, was onverdraaglijk. Het soort duistere gedachten waar Magda van wegvluchtte als ze opdoken. Het soort duistere gedachte dat haar nu bekreep, terwijl ze van haar thee nipte en nadacht over waarom Frank hen zo onverwacht bij elkaar had geroepen.

'Waar gaat dit allemaal over, Frank?' vroeg Will. Het klonk haast als een smeekbede. 'We zouden elkaar pas over vier weken ontmoeten.'

'Heeft het iets met Henrietta te maken?' vroeg Magda voordat Frank kon antwoorden.

'Drie weken,' zei Frank tegen Will. 'We hebben over drie weken een bijeenkomst, niet over vier.'

Will knipperde met zijn ogen. ‘Oké, drie weken dan. Wat is er zo belangrijk dat we nu hier zijn? Er is nooit iets, Frank.’

Frank schudde zijn hoofd. ‘Soms is er wel iets.’

‘Nee,’ hield Will vol. ‘Er gebeurt níets. Er is nooit iets om over te praten. We komen hier. We drinken koffie en eten goedkope koekjes.’ Will tilde ostentatief een van de koekjes op die Magda voor hem had neergelegd. ‘We zijn het met elkaar eens dat alles zijn gangetje gaat en dan vertrekken we weer.’

Magda onderdrukte haar ergernis over hoe nukkig Will deed en wenste dat hij Frank liet uitpraten.

‘Ik vind de koekjes best lekker,’ merkte Frank op.

‘En dan doen we het zes maanden later allemaal opnieuw,’ ging Will verder. ‘Dat is prima. Ik kan de routine aan omdat die voorspelbaar is. Maar een bijeenkomst samenroepen op zo’n korte termijn – dat is nog nooit gebeurd. Daar word ik onrustig van.’

‘Will, laat hem uitpraten,’ mompelde Magda, die zichzelf niet langer in bedwang kon houden.

Will keek haar scherp aan en richtte zijn blik toen op de tafel.

‘Ik wil je niet ongerust maken, Will,’ zei Frank en hij kneep gemoedelijk in Wills arm. Magda voelde zich meteen rot omdat ze zo naar hem uitgevallen was. ‘Dat spijt me oprecht.’

‘Nou... weet je, het is oké,’ mompelde Will.

‘Maar ik ben bang dat ik geen keus had,’ vervolgde Frank. Hij keek ernstig voor zich uit. ‘Het gaat niet om Henrietta; het blijft een mysterie waar ze is.’ Magda wierp weer een blik op de lege stoel. Een deel van haar voelde zich teleurgesteld dat er geen nieuws over haar vriendin was, maar als de bijeenkomst niet over Henrietta ging, waar ging die dan wel over?

‘Dit heeft met iets heel anders te maken,’ zei Frank.

Magda pakte een koekje en nam een hap, gewoon om maar iets te doen te hebben. Haar hele lichaam trilde van de zenuwen. Frank bleef enkele seconden stil. Hij staarde voor zich uit, diep in gedachten verzonken. Magda had hem het liefst door elkaar geschud en geschreeuwd dat hij moest opschieten.

Eindelijk, godzijdank, ging hij verder. ‘Het is bijna veertig jaar geleden dat er voor het laatst een artefact aan het Raderkabinet

werd toegevoegd,' zei hij. 'Jullie waren toen nog geen lid, en ik was zelf nog zo jong.' Hij schudde kort zijn hoofd, alsof hij plotseling besepte hoe snel de tijd was vervlogen. 'Veertig jaar hebben we gewacht, het archief beschermd, het veilig gehouden, altijd op zoek naar iets om aan de collectie toe te voegen.'

'Wat bedoel je?' vroeg Will. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes.

Magda besepte waar Frank naartoe opbouwde en haar mond viel open van ongeloof.

'We hebben een object gevonden,' zei Frank met een glimlach. Het klonk alsof hij het zelf nauwelijks kon geloven. 'Voor het eerst in veertig jaar is er een nieuw voorwerp aan het licht gekomen.' Hij knikte weer met zijn hoofd. 'Misschien althans.'

Magda wist niet wat ze moest zeggen. De koelkast zoemde nadenkend door de stilte, terwijl Will Frank aankeek met ogen zo groot als theeschotels.

'Je maakt een grapje,' zei Magda uiteindelijk, hoewel ze al wist dat hij dat niet deed. Frank maakte nooit grapjes over het Genootschap.

'Geenszins,' bevestigde Frank. Hij leunde over de tafel naar voren. 'Dus nu is het aan ons. Dat we veertig jaar niets hoefden te doen betekent niet dat we onze verantwoordelijkheden mogen verwaarlozen. En daarom zijn we hier.' Hij keek Will aan. 'Daarom hebben we al die zinloze bijeenkomsten door de jaren heen getolereerd. Omdat we wisten dat we op een dag misschien weer nodig zouden zijn.'

Magda knikte. Ze was geroerd door Franks woorden.

Tachtig jaar lang kende het Genootschap van Onkenbare Objecten maar één doel: het verzamelen, beschermen en geheimhouden van magische voorwerpen. Veertig jaar lang was er niets nieuws aan het licht gekomen en was het stil geweest in de wereld van de magische objecten, had de collectie van het Genootschap ongestoord in de verborgen nis achter de boekenkast gelegen.

'Het lijkt erop dat het object zich in Hongkong bevindt,' zei Frank, in zichzelf knikkend. 'En we moeten het vinden voordat het in verkeerde handen valt.'